

מאירי



עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים

פרשת ויגש השע"ה

כבוד הזולת

פֶּרֶשֶׁת "וַיִּגַּשׁ" מְמַשִּׁיכָה אֶת הַסְּפּוּר הַמּוֹתֵחַ שֶׁל יוֹסֵף וְאַחִיו. יְהוּדָה מְסַבִּיר לְיוֹסֵף שֶׁהֵם אֵינָם יְכוּלִים לְחַזֵּר לְאַרְץ כְּנָעַן בְּלִי בְנִימִין, כִּי יַעֲקֹב אָבִינוּ לֹא יוּכַל לְסַבּוֹל אֶת הַצָּעַר הַנוֹרָא שִׁיְהִיָּה לוֹ, כְּשִׁירָאָה שְׁבַנְיָמִין לֹא חֹזֵר הַבֵּיתָה!

"הוֹצִיאוּ כָּל אִישׁ מֵעֵלְיוֹ". יוֹסֵף אֵינוֹ רוֹצֵה שְׂאֲחָיו יִתְבָּשׂוּ בְּפִנֵּי הַמִּצְרִים, כְּאִשֶּׁר הוּא יִסְפֵּר לָהֶם שֶׁהוּא בְּעֶצְמוֹ אַחִיהֶם שְׂאוֹתוֹ הֵם מְכָרוּ. כָּל כֵּן צָדִיק הִיָּה יוֹסֵף, וְנִזְהָר בְּכַבּוּדָם שֶׁל אַחִיו, לְמִרְתָּ כָּל הַצָּעַר שֶׁהֵם גָּרְמוּ לוֹ!

וְאִז - יוֹסֵף אֵינוֹ יְכוּל לְהִתְאַפֵּק, וּמִתְוַדֵּעַ אֶל אַחִיו. אֲבָל יְלָדִים - שִׁימוּ לֵב! אֲפֹלוּ בְּרָגַע הַזֶּה, כְּשִׁיוֹסֵף כָּל כֵּן נִרְגַּשׁ וְאֵינוֹ יְכוּל לְהִתְאַפֵּק - הוּא נִזְהָר בְּכַבּוּד אַחִיו וְקוֹרָא

גַּם אֲנַחְנוּ נִלְמַד לְעֶצְמָנוּ עַד כְּפָה חֲשׁוֹב לְהִזְהָר בְּכַבּוּד הַזּוֹלָת וְלֹא לְבִישׁ אֶת חֲבֵרֵינוּ, אֲפֹלוּ בְּזִמְנֵים שָׂזָה קִשָּׁה לָנוּ מְאֹד. שֶׁבֶת שְׁלוֹם וּמְבוֹרָךְ!

מוסר
השכל

4

כסופה
מסתתר

7

ערוץ מאיר
לילדים



לפניות ולפרסום:

Alon@meirkids.co.il

טל': 073-2379816

פקס: 073-2379802

עורך: ישי רקנטי



בזכות מי הצטרפה נועה לטיול?

"המורה, הגעתי אתמול הביתה כמעט בוכה. סיפרתי להורי על הטיול בשמחה, אך מיד גם סיפרתי שנועה היתה עצובה כשהודעת לנו על הטיול. ההורים שלי מכירים את המשפחה שלה והיו שותפים לתחושת הצער שלי. בקשתי מהם שילוו לי 100 ₪, על חשבון המתנות שהם קונים לי מדי פעם, והם הסכימו. אני משלמת, אם כן, גם עבור נועה."

"דינה, אני מאד נרגשת מהמעשה הגדול שעשית. ספרי נא לי מה עבר עלייך מאז אתמול, איך הגעת להחלטה זו?"

"ראשית, לא יכולתי לחשוב שחברה אחת מהכיתה שלי לא תצא לטיול בגלל כסף שאין לה לשלם. שנית, אני מאד אוהבת את נועה, אנחנו חברות טובות ועוד יותר היה עצוב לי לחשוב שכן עלול לקרות לה."

"האם את מוכנה שאספר זאת למנהלת?"

"תודה, לא, בבקשה. אני עשיתי את זה רק לשם המצווה ולא כדי שיכבדו או יעריכו אותי."

בכל אופן, לפחות, אכתוב לך מכתב הערכה להורים."

"בנות יקרות, בעוד שלושה שבועות נצא לטייל בגליל העליון", הכריזה תמר מחנכת כיתה ו'.

"בסוף הלימודים תקבלו מכתב להורים ובו פירוט המסלול. אבקש להביא מחר אישור מההורים ליציאה לטיול ומאה ₪ דמי הטיול."

השמחה של התלמידות היתה גדולה והמורה היתה צריכה להרגיע אותן ולבקש לחזור לשקט להמשך השיעור. דינה שמה לב שאחת הבנות, נועה, שכנתה לספסל הלימודים, לא רק שלא שמחה, אלא אף נראתה עצובה מעט. דינה מכירה את מצבה בבית והבינה את הסיבה לכך. היא גם לא הופתעה, כי היא רואה מקרוב את מצוקתה הכלכלית.

"בוקר טוב בנות. מי הביאה את מה שבקשתי אתמול?"

התלמידות הזריזות הביאו כבר למחרת את האישור ודמי הטיול.

"דינה, דמי הטיול הם 100 ₪ ולא 200!"

דינה ניגשה למורה ולחשה לה באוזנה שהיא תסביר לה בהפסקה את הסיבה לסכום הכפול.

לנסות. בהחלט אכפת לי שיהיה טוב לכל החברות. יש לי רק בקשה אחת, המורה."

"כן, ברצון. מה?"

"אשמח שאחת מחברות הועד תהיה נועה. זאת תהיה הזדמנות טובה בשבילה לגמול טובה לכיתה כנגד כל ההתחשבות והעזרה שהיא מקבלת מכולן."

"אשריך דינה שתמיד את חושבת גם על אחרים. אחשוב על כך ואשקול מה טוב לכיתה. בכל אופן תודה על הרצון הטוב שלך."

עברו שבועיים והודעת המורה מתעכבת.

"דינה, החלטתי לקבל את הצעתך. במשך השבועיים האחרונים עקבתי אחר התנהגותה של נועה בנקודות הנוגעות לצרכי הכיתה הכלליים, וראיתי שהיא אכן מתאימה. בקרוב אחליט על הבת השלישית ותוכלנה כבר להתחיל את עבודתן החשובה. אני מאחלת לכן כבר עכשיו הצלחה מלאה במשימות".

"זה בסדר, זה בהחלט ישמח אותם".

המורה תמר החליטה שהיא לוקחת מהסיפור הזה את הנקודה העיקרית ומעבירה אותה לכיתה בלי להזכיר את הרקע.

"בנות חביבות, שימו לב. כולכן אוהבות להביא חטיפים לטיולים. החלטתי הפעם שכל בת מותר לה להביא רק חטיף אחד. בנוסף, אבקש מכן לשים לב שבחברתכן כולן נהנות מחטיפים." בכך העבירה המורה תמר מסר לחשיבה על מי שאין לו, בזכות מעשה החסד המיוחד של תלמידתה דינה.

ימים עברו והמורה תמר היתה צריכה לבחור מתוך הבנות, ועד כיתה. לא היה לה ספק במי תבחר כראש הועד.

"דינה, בוקר טוב. יש לנו כעת משימה בכיתה: בחירת 'ועד כיתה'. אני מבקשת ממך להיות ראש הועד ואליין אצרך עוד שתי בנות. פשוט, ראיתי את האחריות שלך לטובתה של חברה מהכיתה וזה הכריע אצלי את ההחלטה. מקוה שלא תתנגדי."

"תודה לך המורה שבחרת בי, אינני בטוחה שאצליח למלא את ציפיותיך, אבל אני מוכנה

המלך והמורדים

אך בני המשפחה לא שמעו לקול המלך, והמשיכו בתוכניתם ובמעשיהם הרעים.

לבסוף הבין המלך שאכן הדור החדש של המשפחה הזו סר לגמרי מנאמנותו למלך, ואין ברירה אלא להעניש את כל בני המשפחה בעונש קשה. השוטרים ששלח המלך בחשאי, תפסו את בני המשפחה והם הובאו למשפט אצל המלך, שבסופו נגזר עליהם גזר דין מוות, בעוד כשלושה חודשים.

בינתיים הוכנסו הפושעים אל הכלא, ושם הם סבלו רעב ועינויים קשים על המעשים שעשו.

יום אחד, בעצתו של אחד מיועציו, החליט המלך שאם אותם פושעים כבר עומדים להיהרג כעונש על זממם – אין טעם להתעלל בהם גם כשהם בבית הסוהר.

המלך החליט לעשות חקירה מחודשת, ולברר מי היו מארגני המרד, ומי הם שנגררו בעל כרחם לפשע. ואז הוחלט: כל בני המשפחה שארגנו את המרד הקשה, אכן יקבלו את עונש המוות המגיע להם. אך בינתיים – יינתן להם אוכל כיד המלך, והם יהנו מימיהם האחרונים. ואותם אנשים מבני המשפחה שנגררו אל המרד, אך לא באמת רצו

מעשה במלך גדול וחשוב, שהיו לו שרים ויועצים, ואף משרתים מיוחדים לשמשו. המלך היה טוב לכל, והתנהג בכבוד עם השרים והיועצים שלו.

היתה משפחה אחת בממלכתו, שהיתה מקורבת וידועה אצל המלך – והמלך אהב אותה מאוד. את בני המשפחה הזאת הוא גידל ורומם במיוחד, ונתן להם מקום של כבוד בממלכה.

גם בני המשפחה העריכו את המלך ואת אהבתו, והיו נאמנים לו מאד, ותמיד עשו את רצונו.

אך השנים עברו, זקני המשפחה הלכו לבית עולמם – ובמקומם הגיע דור צעיר, שלא היה כל כך ישר וטוב. הצעירים שבמשפחה החליטו יום אחד לקום ולמרוד במלך. הם זממו לפגוע במלך ובפמליתו, ולרשת את מקומו.

השמועה על המרד המתוכנן הגיעה לאזניו של המלך, והוא הזדעזע מאוד. ובכל זאת, בגלל אהבתו הרבה לבני אותה המשפחה הוא הסתפק בתחילה רק בדיבורים ואזהרות, שלא יבצעו את מזימתם. המלך שלח גם שרים חשובים לדבר עם צעירי המשפחה הזאת, כדי לשכנעם לחזור אל הדרך הישרה.



< < <

אותו - מהם יבוטל גזר הדין הקשה. אך בינתיים - הם יסבלו רעב ועינויים בבית הסוהר לכפר על פשעם. וכך היה: הפושעים האמיתיים, מארגני המרד - קיבלו אוכל ושתייה, מעדנים ותענוגות מאת המלך. ואילו האחרים - המשיכו להתענות ברוב צער ורעב.

החלו הפושעים ומארגני המרד להתגאות בפני האחרים: תראו איך המלך אוהב אותנו, איזה שפע הוא נותן לנו. ואתם רק סובלים רעב וצער... או אז ענו להם האחרים: אתם טועים טעות חמורה! אתכם המלך עומד להוציא להורג, ולכן אין לו טעם לענות אתכם. אך אנחנו כנראה נצא מכאן בקרוב, ולכן בינתיים אנחנו סובלים כדי לכפר על מה שעשינו...

. . .

השבוע יחול צום עשרה בטבת. עם ישראל סבל כל כך הרבה צער וחורבן במשך ההיסטוריה. אך אנחנו יודעים: דוקא בגלל שה' אוהב אותנו ורוצה שנמשיך להתקיים, ואף ניגאל גאולה שלמה, לכן הוא ייסר אותנו והעניש אותנו על מה שעשינו. בכך התכפרו עוונותינו, והקב"ה יכול לגאול אותנו גאולה שלמה במהרה.



שאלות בכרשה

1. מה היתה השאלה הראשונה ששאל יוסף, אחרי שהתוודע לאחיו?
2. האם פרעה שמח על בואם של האחים של יוסף?
3. מה ה' הבטיח ליעקב, כאשר הוא התחיל לרדת למצרים?
4. מה שאל פרעה את אחי יוסף?
5. מה ענו אחי יוסף לפרעה?
6. בן כמה שנים היה יעקב כשהגיע לפני פרעה?
7. מי קיבלו "פטור" מלתת את אדמתם לפרעה?

חידת חדגא: איזו תפילה מפורסמת אמר יעקב אבינו
כשפגש את יוסף (לפי דברי חז"ל)?



כסוק מסתתר

כל מספר מסמן את הגימטריה של אות אחת. גלו מהו הפסוק!

400 1 80 60 6 10 30 20 30 20 10 6

6 10 8 1 400 1 6 6 10 2 1

6 10 2 1 400 10 2 30 20 400 1 6

80 9 5 10 80 30 40 8 1

חידת פולקס: "כל הנפש לבית יעקב הבאה מצרימה - שבעים".
ספרו וגלו שכתובים רק 69 איש! מהי התשובה לקושיה זו?



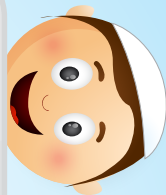
סביב השולחן

חיימק'ה

נעמה



יונתן



נח

בני: אני לא מבין, למה יוסף נשאר במצרים ואמר ליעקב אבינו שיבוא אליו? הוא היה צריך לעזוב בעצמו את מצרים, ולחזור לארץ כנען!

נעמה: נו, מה אתם חושבים - האם הרעיון הזה באמת נכון? מה היה קורה אם יוסף היה עוזב את התפקיד שלו ועולה לארץ כנען?

טליה: זה לא היה טוב! כי היה רעב בארץ כנען ולא היה להם אכל!

נעמה: נכון מאוד! בני, אמנם יוסף מאד כבד את אביו, אבל הוא ידע שדוקא התפקיד שאליו הוא הגיע במצרים, הוא המקום שבו הוא יכול להציל את אביו ואת משפחתו, ולכלכל אותם בזמן הרעב הקשה.

בני: האמת, נכון... אבל מי אמר לך שהוא כל כך כבד את אביו?

יונתן: בטח! אני יודע! למדנו שיוסף בעצמו קשר את הסוסים לעגלה לכבוד אבא שלו!

נעמה: וואו, יונתן! כל הכבוד! בני, אתה שומע? בתורה כתוב "וַיֹּאמֶר יוֹסֵף מִרְפָּתוֹ, וַיַּעַל לְקִרְיַת יִשְׂרָאֵל אָבִיו". תאר לעצמך שראש הממשלה היה צריך לנסוע למקום כלשהו, והיית רואה אותו מגיע לרכב, פותח את מכונית המנוע, מתקן כמה תקונים, מנקה ושופך את הרכב - ומתחיל לנסוע...

בני: נכון, זה באמת היה מאד משונה. אני מבין: יוסף שהיה כמו מלך במצרים ושלט על כלם, אבל לכבוד יעקב אביו הוא אפילו קשר את הסוסים...

נעמה: הלאי שנגלמד ממנו מהו כבוד הורים.

נעמה, בני, טליה, יונתן וחיימק'ה הם חמישה אחים חמודים במשפחת לוי.

מדי שבת אחרי הצהריים נעמה מושיבה את כולם סביב השולחן, והם מדברים על נושא בפרשת

השבוע. ואפילו לחיימק'ה הקטן לפעמים יש מה לומר...